

מסורת הש"ס עם הוספות

א) זכרות יא. לקמן ז: כח. עירובין יג: ז) [לקמן ז: עירובין ג: תוספ'] פרק ז ה"צ"ג (ג טז: ד) עירובין עא: ה) שם מט:, ו) שם, ו) מא: ט) ברכות נב:, ט) שם נג:, י) מעשרות פ"ג ה"ג, כ) כתובות מד ע"א.

	
 	
גליון הש"ס	

[מכתי תרס' ד"ה לא נזכרה וכו' אבל לא הימה רחנה שצעה טפחים. רק שצעה טפחים "כ"ה הגירסא הנכונה, מג"א וט"ו וח"ט]]:

	
 	
ליקוטי רש"י	

ב"ש פוס'ין. דראו לחשמיש צעין [לקמן ז:].

	
 	
הגהות וצינונים	

א) צ"ל בקיטוניות (וכ"ה בכתי' ודפו"י, ר"ס): ז) ס"א אמר רב הונא (גליון). נראה שכוונתו שצ"ל ס"א אמר רב שמואל בר יצחק אמר רב הונא (כ"ה) בבבל המאור לקמן ז ע"ב וברא"ש סי' א ועי' בערל"ג לעיל ב ע"ב ד"ה דמר (סב): ג) כתי"י **שיהא: ד** [יש להוסיף וכו': ה) צ"ל וקיטוניות קטנות (רש"ש: ו) נ"ל דמתיבת ודו"א הוא תחלת הדיבור והוא ציון על לשון הש"ס ואיהי יתבה בקיטוניות (מראה כהן רש"ש: ז) מתיבת י"ל עד ולי נראה ליתא בדפו"ר ונוסף ע"פ מהרש"ל דפו"ר: ט) צ"ל על מקום השלחן (נגניו יוסף: ט) צ"ל **אלא** (בית יצחק, ועיין ילקוט'ס וספר בנייהו לבן איש חי): י) צ"ל ורובו ושלחננו (ר"ש דעסוי נגניו יוסף: כ) ע"י ילקוט מפרשים: ל) **אלא** שבעה כצ"ל מג"א וט"ז רסי' תרלז ע"ש) (גליון) וכ"ה בתוס' הרא"ש: מ) צ"ל **עבדינן**: נ) [צ"ל ושבחן] (גליון): ס) לקמן במשנה (כח ע"א) וכן בברכות (ט ע"א) לא גרסינן "שחלה" ועי' ערל"ג: ע) בדפו"ר ליתא לתיבות אלו "ומסקינן התם דהלכה כרבי יוחנן החורני" ובהגהות מראה כהן כתב שצ"ל ומשמע התם דהלכה בבית הל"ץ ועי' יד דוד וערל"ג:

סוכה

משום אוירא. רוח שהוא^[א] שולט זה מפני החום: **אלא** לַמ"ד בקטנה פְּלִיגִי. אבל בגדולה אפילו רצנן מודו: וכי דרכה שֶׁל מַלְכָּה^[ב]. והלא נערותיה ומשרתיה מסוצים עמה: לְקִיטוֹנוֹיּוֹת שְׂבֵהּ. סוכה גדולה לַצִּי מַסִּיצַת' וקיטונית קטנה^[ב] צתוכה לַצִּינִיעוֹת ^[א] והיא צקיטונית יתצא

והע"ג דפסולה לא איכפת לן דאשה פטורה מן הסוכה: ורבי יהודה סבר ב"י. וא"ת לרז חנן דמוקי פלוגתא צשאינה מחזקת אלא כדי ראשו ורוצו ושולחנו הכא כיון דצניה גצה הויא לה גדולה ומודו זה רצנן ומאי ראי' של רצי יהודה "י"ל דשולחנה צמוך הסוכה הגדולה היטה וצניה על"י השולחן היו יושצין ראשן ורוצן ולא כמסוצין הן ולא^[א] כזקופין. ולי נראה דודאי לרז חנן קשיא והאי תירוואל לרז הונא הווא וכן עיקר דשיעור ראשו ורוצו^[א] אמרינן לקמן^[א] דאינו אלא ו' טפחים ואי אפשר לשצעה צנים צשצעה טפחים: בב"ש. דאי כצ"ה לא צעי שולחנו כדלקמן צפרק הישן (דף כח:). ודיקא נמי גרסינן. ודיקא נמי דלקמן בגדולה פליגי והוא יושז על הפתח מצחוץ^[א] וראשו מושכז לתוכה ושולחנו לפני גופו צצית: מודקתני. גצי פלוגתא מי שהיה ולא איירי צשיעורא דסוכה: ואם איתא. דצשיעורא דסוכה פליגי ליתני סוכה המחזקת ראשו ורוצו ושולחנו כשרה ושאני' מחזקת אלא כדי ראשו ורוצו צ"ש פוסלין כו': אמר מר זוטרדא דיקא נמי. דצקטנה פליגי וצשיעורא דפוסלין ומכשירין על כרתך אסוכה מהדרי: אלא לא גרסינן והכי גרסינן לעולם צתרתני פליגי: פטור מן המוזהה. כולה מפרש טעמא לקמן: ואינו נחלץ. אלא פודהו לעולם ויואל ציצול אס לא גאלו כשאר קרקע צלא צנין: מעורבי המלחמה. מי האיש אשר צנה צית חדש וגו' (דצריס ס:). ואין מערבין בו. דרך צתיהס להיות פתוחין לחצר והרצה צתים פתוחים לחצר אחת והן יולאין דרך חצר לרשות הרצס נמצא החצר רשות לכולן והצתים כל אחד מיוחד לצעליו ואמרו חכמים אין מוציאין מרשות לרשות צלא עירוצ שיערז כל הרשויות להיותס רשות אחת ומיקנו ליתן כל צית וצית שצחצר פת^[ז] וכולן צסל אחד^[ח] ומניחין אותו צאחד מן הצתים ונעשים כולם כאילו דרין צאותו צית^[ח] וכל הצתים דירה אחת ואשמעינן הכא דצית שאין צו ד' על ד' אין צריך ליתן את הפת: ואין משתתפין בו. שתיקנו חכמים על כל חצר הפתוחה למצוי כדרך שתיקנו עירוצ לצתי החצר שיהו נותנין צשיתוף ואס צית קטן זה פתוח לחצר שצמצוי ואין צית אחר פתוח לה אין משתתפין צו אין צריכה ליתן צשיתוף: ואין מניחין בו עירוב. החצר לאחר

ואין

ואין מניחין בו עירוב. דלא חוי לדירה ואפי' לשמואל דאמר פרק מי שהולאיהו (עירובין דף מט. ושס) עירוצ משום קנין לא מיקנו רשותייהו צשציל צית דלא חוי לדירה ודכוותיה אשכתן התס שמואל גופיה דאמר צית שמניחין צו עירוצ אין צריך ליתן פת מאי טעמא כולוהו הכא דיירי ואף על פי דאית ליה עירוצ משום קנין ומקנו אהדדי משום דמנחי עירובן צציתו:

פרק ראשון

סוכה

ג.

לא נצרכה אלא לְקִיטוֹנוֹיּוֹת שְׂבֵהּ. מה שדחק צקונטרס לרז חנן צר רצה מה ראי' לרצי יהודה הא אי אפשר לשצעה צנים צשצעה טפחים לאו פירכא היא דדילמא ארוכה טוצא אבל לא הימה רחנה ^[א] שצעה טפחים וצניה צאותו אורך הוו יתצי:

דאמר לָךְ מַצִּי ב"ש היא ולא תזוזי מִינָה כו'. צסדר רז עמרס פסק צשעה מקומות הלכה כצ"ש חדא האי דסוכה צריכה שתהא מחזקת ראשו ורוצו ושולחנו ואידך צמנחות פרק התכלת (דף מ. ושס) גצי סדין צצילית צ"ש פוטרין וצ"ה מחייצין עוד לשס^[א] כמה חוטינן הווא נותן צ"ש אמרי ד' וצה"א ג' עוד התס כמה תהא משולשלת צית שמאי אומרים ד' וצה"א ג' צכל הני עצדי^[א] כצ"ש ואידך צמסכת צרכות פרק אלו דצריס (דף נא:). צש"א מכצדין [את] הצית ואח"כ נוטלין לידים ואמרינן צגמ'^[א] צכוליה פירקין הלכה כצ"ה צר מהך עוד התס צסוק פירקא גצי מי שאכל ושתה^[א] ולא צירך דמייתי צגמרא^[א] עוצדא דרצה צר צר חנה דאשכח יונה דדהצא וחד תלמיד דעצז כצ"ש ואשכח ארנקי ואידך תלמיד דעצז כצ"ה ואכליה אריה וקלט קשה הא דקאמר התס צכוליה פירקין הלכה כצ"ה צר מהך ושמא משום דצ"ה נמי מודו דלכתחילה מיהא עצדיקן כצ"ש ועל מה שפסק צהך דהכא כצ"ש אין להקשות מהא דאמרינן פ"ק דצרכות (דף יא). דאמר רז יוסף עשה כדצרי צ"ש לא עשה ולא כלום ומייתי ראי' מההיא מילתא דסוכה מעשה צרצי יוחנן החורני שחלה^[א] והלכו זקני צ"ש וזקני צ"ה לצקרו ומנלאויהו שהיה יושז ראשו ורוצו צסוכה ושולחנו צמוך הצית דראי' דמייתי צעשה כצ"ה מיירי ועוד וכי צריך ראי' על זה היכא דהלכה כצ"ה שאס עשה כצ"ש לא עשה ולא כלום וצ"ל דלציטרקין התס לאיתויי היכא דצ"ה מחמיריס מדרצנן וצ"ש מוקמי לה אדאורייתא ולא גזרינן אס עשה כדצרי צ"ש לא יאל ידי חוצתו אפי' מדאורייתא כדאשכחן לצ"ש היכא דיתצי אפיתחא דמטללתא דגורי שמא ימשך אחר שולחנו וקאמרי לא קיימת מצות סוכה מימין דאפי' מדאורייתא לא קייס ומדצית שמאי נשמע לצ"ה: **בית שאין** בו ד' אמות. צירושלמי^[א] חשיז שאין טוצל לענין פתח צית אצ של נערה המאורסה^[א]:

ואין מניחין בו עירוב. דלא חוי לדירה ואפי' לשמואל דאמר פרק מי שהולאיהו (עירובין דף מט. ושס) עירוצ משום קנין לא מיקנו רשותייהו אשכתן התס שמואל גופיה דאמר צית שמניחין צו עירוצ אין צריך ליתן פת מאי טעמא כולוהו הכא דיירי ואף על פי דאית ליה עירוצ משום קנין ומקנו אהדדי משום דמנחי עירובן צציתו:

ואין

אפילו אינה מחזקת אלא ראשו ורובו כשרה ואוקימנא קמייתא כב"ש ובתרייתא כב"ה פשוטות הן. **מאן תנא להא דת"ר** בית שאין

	
עין משפט	
נר מצוה	

ז א מ"י פ"ד מהלכות סוכה הלכה א סמג עשין מג טוש"ע א"ח סימן תרלז סעיף א (רז אלפס פ"צ דף רמג).

ח ב מ"י שס טוש"ע שס סעיף ד:

ט ג מ"י פ"ו מהלכות מוזהה הלכה ז סמג עשין כז טוש"ע י"ד סי' רפו סעיף יג:

י ד מ"י פ"א מהלכות רוצח הלכה א סמג עשין עז:

יא ה מ"י פ"ד מהל' טומאת צרעת הלכה ו סמג עשין רלט:

יב ו מ"י פ"ב מהלכות שמטה הל' יז סמג עשין קנד:

יג ז מ"י פ"ו מהלכות מלכים הל' א סמג עשין קצ [כל הדינים אלו מן אוח ד' עד כה המה צרז אלפס עירובין פ"ו דף קטו. ועוד צצ"צ פ"א דף קס: ועוד צהלכות מוזהה דף עא.].

	
 	
רבינו חננאל	

פליגי וכי דרך מלכה לישב בסוכה קטנה ושנינן בסוכה שהיתה עשויה קיטוניות הייתה כו'. ואסיקנא חלבתא צריכה שתהא מחזקת ראשו ורובו ושולחנו ואמר ליה ר' אבא מני הא וא' רב הונא ב"ש היא ולא תוזוז מינה. ואקשינן עלה ממאי דחלוקת ב"ש ובי"ה בסוכה קטנה דתנן מי שהיה ראשו ורובו בסוכה ושולחנו בתוך הבית בית שמאי פוסלין ובי"ה מכשירין ודייקת מינה הנה ב"ה מכשירין אע"פ שאינה מחזקת אלא ראשו ורובו בלבד ובי"ש פוסלין א) בסוכה קטנה פליגי וכיון דיתיב אפומא דמטללתא ושולחנו בתוך הבית. ואוקימנא לעולם בסוכה גדולה. (וכי דאמרין) [ודיקא נמי] מודקתני [במשנתנו מי שהיה ראשו ורובו ולא קתני מי שהיה בסוכה שאינה מחזקת אלא ראשו ורובו. ודחינן להאי סברא משום] דקשיא לן דאי איתא שסוכה גדולה היא וכשרה ומשום שיושב על פי הסוכה ושולחנו בתוך הבית פליגי אי הכי לא יצא ידי סוכה היה להן לומר אלא מדקתני פוסלין ש"מ בסוכה קטנה פליגי. ואמר' אי הכי דבסוכה קטנה פליגי ליתני מי שהיה בסוכה שאינה מחזקת אלא ראשו ורובו בלבד ב"ש פוסלין כו' מי שהיה [ראשו ורובו] סתם למה לי. ותריצנא בתרתי פליגי. בגדולה וקטנה וחסורי מחסרא והכי קתני מי שהיה ראשו ורובו בסוכה ושולחנו בבית או שאינה מחזקת ראשו ורובו ושולחנו ב"ש פוסלין ובי"ה מכשירין וקי"ל כב"ש. והני מתנייתא דקתני חדא מחזקת ראשו ורובו ושולחנו כשרה רבי אמר עד שיהא בה ד' על ד' אמות ותניא אידך כל שאין בה ד' אמות על ד' אמות פסולה וחכ"א

^[א] [נראה דצ"ל דילמא צסוכה גדולה פליגי וסמן דיתצי אפומא דמטללתא וכו'].

